

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/103/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7019200298
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:7019200298.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu, JUDr. Jana Martinčeková ako členka senátu a JUDr. Martin Tiso ako člen senátu vo veci žalobcu: T. E. C., F. X. D. XXXX, P. X, E., zastúpený: JUDr. Radoslav Soták, advokát, Námestie Slobody 7, Michalovce, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Pribinova 2, Bratislava o preskúmanie rozhodnutia z 13. marca 2019, č. PPZ-KA1-4-004/2019-PK, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Sa 12/2019-51 z 12. januára 2023 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Sa 12/2019-51 z 12. januára 2023 sa mení tak, že sa zrušuje rozhodnutie žalovaného z 13. marca 2019, č. PPZ-KA1-4-004/2019-PK, a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov konania pred správnym súdom, ako aj kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca bol v januári 2018 v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru so zaradením na oddelení hraničnej kontroly Petrovce Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Sobrance. Od 17. septembra 2016 do 15. septembra 2018 bol podľa potvrdenia lekára uznaný za dočasne neschopného na výkon štátnej služby. Podľa potvrdenia sa mal v čase dočasnej pracovnej neschopnosti zdržiavať na adrese svojho trvalého pobytu. Od 30. mája 2017 mal povolené vychádzky denne od 15.00 hod. do 19.00 hod.

2. Dňa 15. mája 2018 riaditeľ oddelenia hraničnej kontroly spísal úradný záznam, podľa ktorého na základe podanej informácie týkajúcej sa preverenia dodržiavania liečebného režimu žalobcu si pozrel na internetovej databáze krátkych videí YouTube dve videá z plesu spoločnosti Arriva „ples 2018 časť 1 a časť 2“, na ktorých je vidieť, že sa ho zúčastnil aj žalobca; ples sa konal 27. januára 2018. Tento úradný záznam predložil riaditeľovi riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície, ktorý ho vyhodnotil ako podozrenie z nedodržania liečebného režimu podľa § 113 ods. 2 písm. f) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, ku ktorému malo dôjsť v deň konania plesu, a preto začal voči žalobcovi správne konanie v tejto veci.

3. V rámci tohto konania príslušníčky riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície P. E. D. O. a P. E. I. J. spísali úradné záznamy z 31. mája 2018, v ktorých sa vyjadrili k účasti žalobcu na plese spoločnosti Arriva konanom 27. januára 2018 od 19.00 hod. do 4.00 hod. nasledujúceho dňa v reštaurácii Zlatý Bažant v Michalovciach. Obe potvrdili, že im bol prehratý uvedený videozáznam dostupný na stránke youtube.com. Keďže žalobcu osobne nepoznali, bola im zároveň ukázaná jeho fotografia z informačného systému REGOB, ktorú porovnali so záznamom, a potvrdili, že žalobca bol prítomný na plese. Žalobca

po oboznámení so spisom v písomnom vyjadrení z 31. augusta 2018 okrem iného namietol, že plesu sa nezúčastnil. Takisto vytkol, že v spise sa nenachádza žiadna nahrávka a nie je prístupná už ani na stránke youtube.com. Poukázal aj na ochranu osobnostných práv podľa Občianskeho zákonníka, Ústavy Slovenskej republiky a zákona o ochrane osobných údajov.

4. Jeden z príslušníkov, ktorý bol poverený vykonaním kontroly liečebného režimu žalobcu, 10. septembra 2018 spísal úradný záznam o tom, že zo stránky youtube.com stiahol dve krátke videá zo sporného plesu Arriva a pripojil ich na dátovom nosiči k spisu. V ďalšom vyjadrení žalobca okrem iného zopakoval predchádzajúce námietky; k nahrávke dodal, že z nej nie je zrejmé, z akej udalosti je, nie je známe ani miesto a dátum udalosti, nie je možné zistiť autora nahrávky a nie je prístupná na internete. Na základe toho boli 15. októbra 2018 vypočuté policajtky D. O. a I. J.. Obe znova potvrdili, že sa 27. januára 2018 zúčastnili plesu spoločnosti Arriva, ktorý začínal o 19.00 hod. a konal sa v reštaurácii Zlatý Bažant v Michalovciach. Obom bol prehratý videozáznam pripojený v spise a počas jeho prehrávania bolo video v určitom momente zastavené a bola z neho vyhotovená snímka (tzv. screenshot). Obe k nej uviedli, že sa na nej nachádzajú ony dve a manžel I. J., ktorá tiež doplnila, že sa na ňom nachádza aj jej švagriná a kolegovia jej manžela.

5. Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície ako služobný úrad rozhodnutím z 28. novembra 2018, č. PPZ-HCP-SO7-2018/030171-031, v dôsledku porušenia liečebného režimu priznalo žalobcovi podľa § 6 ods. 8 a § 103 ods. 2 a 3 zákona č. 328/2002 Z. z. nemocenské len v polovičnej výške, než ktorá by mu patrila podľa § 8 cit. zákona. Pretože nemocenské už bolo vyplatené, rozhodlo zároveň podľa § 113 ods. 2 písm. g) prvého bodu zákona č. 328/2002 Z. z., že žalobca musí vrátiť jeho polovicu v sume 2.830,38 €. Na odôvodnenie uviedlo, že zverejnením videozáznamu neznámym autorom na stránke youtube.com sa tento videozáznam stal voľne dostupným, a to aj pre správny orgán. Preto nemožno aplikovať § 12 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, keďže správny orgán predpokladal, že tieto požiadavky spĺňa a takto získaný dôkaz je zákonný. Svedkyne zároveň potvrdili, že video bolo vyhotovené z daného plesu, a žalobcu na ňom identifikoval jeho nadriadený, ktorý ho osobne pozná. V odvolaní žalobca okrem iného namietal, že videozáznam sa na danej internetovej stránke nenachádza, nie je zrejmé, kto je jeho autorom a či disponoval všetkými povoleniami všetkých osôb na jeho zverejnenie. V čase spisania úradného záznamu z 31. mája 2018 a ani 28. augusta 2018 sa pritom žiadna nahrávka v spise nenachádzala. Žalobca vytkol, že riaditeľstvo mu zmarilo právo klásť otázky svedkom, pretože ho neupovedomilo o ich výsluchu.

6. Žalovaný napadnutým rozhodnutím z 13. marca 2019 odvolanie zamietol. Po porovnaní fotografie žalobcu s videozáznamom sa stotožnil so záverom, že na zázname je on osobne, čo ani nepopieral. Podľa žalovaného bol záznam natočený neznámym autorom pomocou kamery so zapnutým svetlom, ktorá je viditeľná. Na zázname je žalobca viackrát zachytený pri tancovaní a je nepochybné, že videl nahrávajúcu osobu, pretože je zaznamenaný jeho očný kontakt s kamerou. Nedal nijako najavo, že nesúhlasí s vyhotovením záznamu. Z tohto videozáznamu a výpovedí oboch príslušníčok zaradených na riaditeľstve podľa žalovaného vyplynulo, že ide o záznam z verejnej, kultúrno-spoločenskej umeleckej udalosti. Stiahnutím nahrávky a jej uložením nedošlo k porušeniu žiadnych predpisov. Žalovaný nesúhlasil ani s námietkou porušenia § 33 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), pretože toto ustanovenie sa vzťahuje len na možnosť klásť otázky svedkom pri ústnom pojednávaní a miestnej prehliadke, ktoré však v prerokúvanej veci neboli nariadené.

7. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu, v ktorej najmä namietal, že žalobca sa nezaoberal zákonnosťou nahrávky. Ak aj bola získaná zo stránky youtube.com, neznamená to, že ide o zákonný dôkaz, pretože nie je zrejmé, kto je jej autorom a či disponoval povoleniami osôb na jej zverejnenie. Opätovne namietal aj neurčitost' úradných záznamov. Ani svedkyne podľa neho nepotvrdili, že žalobca bol na plese, ale vyjadrovali sa len k záznamu. Správny súd tu napadnutým rozsudkom č. k. 5 Sa 12/2019-51 zamietol správnu žalobu. Na odôvodnenie uviedol, že podľa Správneho poriadku správny orgán nemusí upovedomiť žalobcu o výsluchoch svedkov. V tomto prípade nebolo ani nariadené ústne pojednávanie a žalobcovi aj jeho právnenému zástupcovi bolo umožnené nahliadnúť do spisu. Za nedôvodnú považoval správny súd aj námietku žalobcu týkajúcu sa nezákonnosti a nepreskúmateľnosti dôkazov. Videozáznam bol stiahnutý z verejne prístupnej internetovej stránky, bol vyhotovený neznámym autorom a stal sa voľne dostupným pre všetkých užívateľov. Súhlas fyzickej osoby, ktorej sa záznam týka, preto podľa § 11 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka nie je potrebný. Svedecké výpovede navyše potvrdili, z akej udalosti a z akého dňa je vytvorený, a že sa na ňom nachádza žalobca.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

8. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobca domáha zrušenia rozsudku správneho súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie. V kasačnej sťažnosti z veľkej časti zopakoval svoje predchádzajúce

námietky. Podľa žalobcu sa žalovaný ani správny súd riadne nezaoberali zákonnosťou nahrávky. Uviedol, že zo spisu ani z rozhodnutia správneho súdu nevyplýva, že nahrávka pochádza zo stránky youtube.com, ďalej že nie je zrejmé, kto je jej autorom a či disponoval povoleniami všetkých osôb na jej zverejnenie. Dôkaz získaný v rozpore s § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka pritom nie je možné považovať za súladný so zákonom a v danom prípade ani neexistujú extrémne okolnosti, ktoré by dôkaz v konaní pripúšťali. Správny súd sa podľa žalobcu nevysporiadal s námietkou neurčitosti úradných záznamov z 31. mája 2018. Zdôraznil, že v čase ich spisania sa žiadna nahrávka ani fotografia zo systému REGOB v spise nenachádzali. Správny súd rovnako nevyhodnotil námietku zhodnosti výpovedí v úradných záznamoch oboch príslušníčok. Ďalej uviedol, že hoci v správnom konaní nešlo o ústne pojednávanie, správny orgán mal žalobcu písomne upovedomiť o výsluchu svedkov, čo neurobil. V závere namietal aj odklon správneho súdu od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a odkázal na rozsudok sp. zn. 8 Asan 11/2019.

9. Žalovaný navrhol zamietnuť kasačnú sťažnosť, pretože rozhodnutie správneho súdu považuje za správne. Zároveň odkázal na svoje predchádzajúce vyjadrenie.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

10. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených kasačných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

11. Predmetom prerokúvanej veci bolo nepriznanie nemocenského žalobcovi v plnej výške podľa § 6 ods. 8 zákona č. 328/2002 Z. z. Podľa citovaného ustanovenia policajt, ktorý počas trvania dočasnej neschopnosti poruší liečebný režim určený ošetrovateľom, má odo dňa porušenia liečebného režimu nárok na nemocenské vo výške polovice sumy nemocenského podľa § 8 cit. zákona, teda polovice zo 70 % čistého denného služobného platu. Podľa § 113 ods. 2 písm. f) cit. zákona je poberateľ dávky sociálneho zabezpečenia povinný dodržiavať liečebný režim, určený ošetrovateľom a zdržiavať sa na adrese uvedenej v potvrdení o dočasnej neschopnosti. Nebolo sporné, že žalobca bol 17. septembra 2016 do 15. septembra 2018 uznaný za dočasne práceneschopného a že podľa potvrdenia sa mal zdržiavať na adrese svojho trvalého pobytu. Sporným medzi stranami zostal proces vykonania a vyhodnotenia dôkazov, z ktorých žalovaný aj riaditeľstvo ustálili skutkový záver, že žalobca sa 27. januára 2018 zúčastnil na plese spoločnosti Arriva a.s.

12. Podľa § 32 ods. 1 Spr. por., ktorý sa podľa § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. použije aj na konanie o dávkach sociálneho zabezpečenia, je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti (§ 32 ods. 2). Na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (§ 34 ods. 1). Súlad dôkazu s právnymi predpismi podľa ostatne citovaného ustanovenia považuje doktrína za jeden z dôležitých predpokladov zákonnosti procesu dokazovania a správneho konania (porov. napr. Potásch, P., Hasašnová J., Vallová, J., Milučký D., Medžová, D.: Správny poriadok : komentár. 2. vydanie. Praha : C.H.Beck 2022, s. 335; Košičiarová, S.: Správny poriadok : komentár. Bratislava : Heuréka 2013, s. 142). Porušenie procesných pravidiel dokazovania môže predstavovať podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré podľa § 191 ods. 1 písm. g) SSP môže odôvodňovať zrušenie napadnutého rozhodnutia, len ak malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej. Pre zrušenie rozhodnutia teda nepostačuje samo zistenie, že boli porušené ustanovenia o konaní, ale toto porušenie musí byť podstatné a muselo byť spôsobilé negatívne sa prejavíť na obsahu vydaného rozhodnutia. Okrem toho však môže nedostatočné vyrovnanie sa s námietkou nezákonnosti dokazovania spôsobiť, že rozhodnutie bude nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov v zmysle § 191 ods. 1 písm. d) SSP.

13. Kasačný súd sa tak predovšetkým zaoberal otázkou, či žalobcom namietaný záznam zo stránky youtube.com bol dôkazom, na ktorom bolo založené rozhodnutie vo veci samej, teda kľúčový záver o porušení liečebného režimu. Podnetom pre začatie správneho konania bol úradný záznam riaditeľa oddelenia, ktorý si záznam na uvedenej stránke pozrel v rámci preverenia dodržiavania liečebného režimu. Tento záznam bol neskôr prehratý dvom príslušníčkam, ktorým bola zároveň ukázaná fotografia žalobcu, a na základe toho obe potvrdili, že žalobca bol na plese. Riaditeľstvo ako správny orgán následne stiahlo tento záznam a pripojilo ho k spisu. Aj pri ďalšom výsluchu oboch príslušníčok im bol opätovne prehratý a obe potvrdili, že sa nachádzajú práve na snímke z neho. Podľa kasačného súdu je teda zrejmé, že kľúčovým dôkazom v správnom konaní bol práve uvedený obrazový záznam,

a nie úradné záznamy a svedecké výpovede ako také, ktoré len potvrdzovali jeho obsah a okolnosti jeho vyhotovenia. Pokiaľ mal žalovaný na základe doručeného úradného záznamu z 15. mája 2018 podozrenie o porušení liečebného režimu žalobcom a nechcel svoj záver založiť na obsahu záznamu zo stránky youtube.com, mohol k získaniu dôkazov pristúpiť aj inak, napr. priamym dopytovaním organizátora plesu alebo výsluchmi svedkov bez prehratia tohto záznamu.

14. Žalovaný aj správny súd v podstate ustálili, že uvedený záznam je zákonný, pretože žalobca dal (minimálne konkludentne) súhlas s jeho vyhotovením. Podľa § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa však obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy smú vyhotoviť a použiť len s jej privolením. Citované ustanovenie síce nevyžaduje pre privolenie žiadnu konkrétnu formu (a preto môže obstať záver o konkludentnom privolení osoby, ktorá vidí, že je zaznamenávaná, a nič proti tomu nepodnikne, ba naopak, vyjadruje spokojnosť), zároveň však rozlišuje medzi vyhotovením a zverejnením. Podľa kasačného súdu nemožno zo súhlasu s vyhotovením automaticky vyvodzovať súhlas so zverejnením (typickým príkladom môžu byť intímne snímky alebo záznamy vyhotovené pre súkromné potreby; súhlas s ich vyhotovením nemôže implikovať súhlas s ich zverejnením). Nie je celkom zrejmé, z čoho žalovaný v tejto súvislosti vyvodil svoj záver o tom, že ak žalobca súhlasil s vyhotovením záznamu a záznam bol následne uverejnený na stránke youtube.com, stal sa bez ďalšieho „verejne dostupný“ a tým aj voľne šíriteľný a použiteľný. Taký záver nezodpovedá cit. ustanoveniu, ktoré medzi vyhotovením a zverejnením rozlišuje, ani zneniu § 12 ods. 2 Obč. zák., ktoré vždy predpokladá použitie „na základe zákona“. Okrem toho žalovaný napriek námietkam žalobcu vôbec neposudzoval zverejnený obrazový záznam z pohľadu ochrany osobných údajov.

15. Špecificky na úrovni práva Európskej únie bola ochrana osobných údajov upravená v smernici Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov, ktorá bola na národnej úrovni transponovaná do zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Smernica bola zrušená a nahradená nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov, známe pod skratkou „GDPR“). Na národnej úrovni bol zároveň prijatý zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Pokiaľ ide o otázku aplikovateľnosti tej ktorej právnej úpravy, GDPR podľa jeho čl. 99 ods. 1 nadobudlo účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, t. j. 24. mája 2016. Podľa ods. 2 sa však nariadenie uplatňuje až od 25. mája 2018. Kľúčovým okamihom je v danom prípade práve zverejnenie dotknutého videozáznamu. Zo skutkových okolností je zrejmé, že videozáznam bol zverejnený v období od konania plesu, t. j. 27. januára 2018 do 15. mája 2018, kedy riaditeľ oddelenia spísal svoj úradný záznam, teda pred uplatňovaním GDPR. Na daný prípad sa tak, *ratione temporis*, aplikuje ešte zákon č. 122/2013 Z. z. a smernica 95/46/EHS.

16. Podľa § 1 písm. a) zákona č. 122/2013 Z. z. tento zákon upravuje ochranu práv fyzických osôb pred neoprávneným zasahovaním do ich súkromného života pri spracúvaní osobných údajov. Podobne z čl. 1 smernice 95/46/EHS vyplýva, že jej cieľom je, aby členské štáty, umožňujúc voľný pohyb osobných údajov, zabezpečili ochranu základných práv a slobôd fyzických osôb, najmä ich súkromia vo vzťahu k spracovaniu osobných údajov (pozri napr. rozsudok Súdneho dvora zo 16. decembra 2008, C-73/07, Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy). V zmysle § 1 ods. 3 cit. zák. a čl. 3 ods. 1 uvedenej smernice sa tieto predpisy vzťahujú na úplne alebo čiastočne automatizované spracovanie osobných údajov a tiež na neautomatizované spracovanie osobných údajov, ktoré sú súčasťou informačného systému alebo sú určené na spracúvanie v informačnom systéme. Pojem spracovanie podľa § 4 ods. 3 písm. a) zákona a čl. 2 písm. b) tejto smernice znamená vykonávanie akejkoľvek operácie alebo komplexu operácií, ktoré sa vykonávajú na osobných údajoch, s použitím alebo bez použitia automatizovaných prostriedkov, medzi nimi napr. aj šírenie. Operácia, ktorou sa odkazuje na internetovej stránke na rôzne osoby, a ktorou sa tieto osoby identifikujú buď prostredníctvom ich mena, alebo iným spôsobom, predstavuje úplne alebo čiastočne automatizované spracovanie osobných údajov (rozsudok Súdneho dvora z 6. novembra 2003, C-101/01, Bodil Lindqvist).

17. Článok 7 uvedenej smernice ustanovuje kritériá na uzákonenie spracovania osobných údajov, a uvádza, že členské štáty zabezpečia, aby bolo možné osobné údaje spracovať, iba ak je splnená jedna z taxatívne vymenovaných hypotéz v písm. a) až f). Táto požiadavka bola implementovaná v § 9 zákona č. 122/2013 Z. z. Súhlas podľa § 11 cit. zák. predstavuje jednu z možností takého spracovania popri výkone zmluvy, vyhovie právnemu záväzku, ochrana životných záujmov, splnenie úlohy vykonávanej vo verejnom záujme (§ 10 ods. 1 až 3 cit. zák.). Poslednou možnosťou je podľa § 10 ods. 3 písm. g) cit. zák. spracúvanie osobných údajov nevyhnutné na ochranu práv a právom

chránených záujmov prevádzkovateľa alebo tretej strany, najmä osobné údaje spracúvané v rámci ochrany majetku, finančných alebo iných záujmov prevádzkovateľa a osobné údaje spracúvané na zabezpečenie bezpečnosti prevádzkovateľa prostredníctvom kamier alebo obdobných systémov; to neplatí, ak pri takomto spracúvaní osobných údajov prevažujú základné práva a slobody dotknutej osoby, ktoré podliehajú ochrane podľa tohto zákona. Toto ustanovenie zodpovedá čl. 7 písm. f) cit. smernice 95/46/EHS, podľa ktorého možno osobné údaje spracúvať, ak je nevyhnutné pre účely legitímnych záujmov ktoré sleduje osoba zodpovedná za spracovanie alebo tretie osoby, ktorým sú údaje sprístupnené, za podmienky, že neprevažujú záujmy alebo základné práva a slobody dotknutej osoby, ktoré potrebujú ochranu podľa článku 1 ods. 1 cit. smernice (pozri napr. rozsudok Súdneho dvora z 4. mája 2017, C-13/16, Valsts policijas Rigas regiona parvaldes Kartibas policijas parvalde proti Rigas pašvaldības SIA „Rigas satiksme“).

18. Okrem toho § 10 ods. 3 písm. a) zákona č. 122/2013 Z. z. upravuje možnosť prevádzkovateľa spracúvať osobné údaje bez súhlasu dotknutej osoby aj vtedy, ak je také spracúvanie nevyhnutné na účely tvorby umeleckých alebo literárnych diel, pre potreby informovania verejnosti masovokomunikačnými prostriedkami a ak osobné údaje spracúva prevádzkovateľ, ktorému to vyplýva z predmetu jeho činnosti; to neplatí, ak spracúvaním osobných údajov na takýto účel prevádzkovateľ porušuje právo dotknutej osoby na ochranu jej osobnosti a súkromia alebo takéto spracúvanie osobných údajov bez súhlasu dotknutej osoby vylučuje osobitný zákon alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná. Aj toto ustanovenie nadväzuje na článok 9 smernice 95/46/EHS, ktorý ustanovil možnosť pre členské štáty upraviť určité výnimky a odchýlky z ochrany osobných údajov výlučne na žurnalistické účely alebo na účely umeleckého alebo literárneho vyjadrenia, ak sú nevyhnutné na uvedenie práva na súkromie do súladu s predpismi, ktorými sa riadi sloboda prejavu. Cieľom tak bolo zosúladienie základného práva na súkromie so základným právom na slobodu prejavu (pozri napr. cit. rozsudok vo veci C-73/07 alebo rozsudok Súdneho dvora zo 14. februára 2019, C-345/17, Sergejs Buivids).

19. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že žalobca nedal žiaden súhlas na zverejnenie svojho obrazového záznamu na verejne dostupnej internetovej stránke. Vzhľadom na to by takáto forma spracovania jeho osobných údajov mohla byť v súlade so zákonom č. 122/2013 Z. z. len vtedy, ak by existoval iný právny základ na takéto spracovanie. Ako už bolo vysvetlené, takým právnym základom by mohol byť oprávnený záujem vymedzený v § 10 ods. 3 písm. g) cit. zák. alebo informačný účel podľa § 10 ods. 3 písm. a) cit. zák. V oboch týchto prípadoch je však potrebné posúdiť jednak naplnenie podmienok ustanovených v citovaných ustanoveniach, ale aj záujmy dotknutej osoby v rozsahu, v akom podľa citovaných ustanovení vylučujú možnosť takéhoto spracovania aj na uvedené účely. V tejto súvislosti v prerokovanej veci nie je podstatné, či na zázname bolo zachytené nezákonné správanie. Porušenie liečebného režimu totiž nastáva už tým samým, že sa osoba zdržiava na inom mieste. Inak povedané, je potrebné uvážiť, že už samo zachytenie tejto osoby na záznam a následné zverejnenie tohto záznamu predstavovalo spracúvanie osobných údajov, ktoré žalovaný musel posúdiť z opísaných hľadísk.

IV.

Záver

20. Žalovaný však vo svojom rozhodnutí vôbec nereagoval na námietky žalobcu, ktoré sa týkali neprípustného použitia obrazového záznamu zo stránky youtube.com kvôli zásahu do práva na ochranu osobných údajov. Preto sa ani nezaoberal tým, či existoval právny titul na jeho zverejnenie a či tu neboli iné dôvody, kvôli ktorým bolo jeho zverejnenie neprípustné. V dôsledku toho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo opodstatňovalo jeho zrušenie podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP. Ak správny súd za týchto okolností správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol, vychádza jeho rozsudok z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo napĺňa kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Preto kasačný súd podľa § 462 ods. 2 SSP napadnutý rozsudok rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu podľa § 191 ods. 4 SSP vrátil na ďalšie konanie.

21. Žalovaný bude v ďalšom konaní viazaný právnym názorom vysloveným v tomto rozsudku (§ 469 SSP). Jeho úlohou bude posúdiť použiteľnosť obrazového záznamu, ktorý bol uverejnený na stránke youtube.com, aj z pohľadu existencie súhlasu na takéto zverejnenie, resp. z pohľadu právneho základu na takéto spracovanie v zmysle zákona č. 122/2013 Z. z.

22. Pri zmene rozhodnutia musí kasačný súd podľa § 467 ods. 2 SSP rozhodnúť o trovách konania na krajskom súde a kasačnom súde. Kasačný súd tak podľa § 167 ods. 1 samostatne, ako aj v spojení s § 467 ods. 1 SSP priznal plne úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému náhradu trov konaní oboch stupňov.

23. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.